

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

przy udziale Prokuratora Danuty Szcześniak, Bartosza Frąka i Jolanty Świerczewskiej- Zarzyckiej po rozpoznaniu w dniach 14 lipca 2014 roku oraz 3 lutego, 31 marca, 2 czerwca, 17 lipca i 28 września 2015 roku sprawy **S. K.** syna T. i K. z domu G. urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 stycznia 2014 roku w Ł. woj. (...) w krótkich odcinkach czasu działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru bez uprawnienia uzyskał informacje dla niego nie przeznaczone otwierając zamknięte pisma z Prokuratury Rejonowej w Łukowie o nr E 08.01.14/85, E 08.01.14/86, E 08.01.14/87, adresowane do jego synów A. K. (1) i K. K. (1) oraz jego żony B. K. (1)

to jest o czyn z art. 267 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

o r z e k a

- oskarżonego S. K. uznaje winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 267 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 267 § 1 k.k. w związku art. 12 k. k. wymierza mu karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 40 (czterdziestu) złotych;

- na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. C. kwotę 619,92 (sześciuset dziewiętnastu ⁹²/100) złotych, w tym podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu S. K.;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego S. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 2320,55 (dwóch tysięcy trzystu dwudziestu ⁵⁵/100) złotych, w tym 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We

wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu,, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności(art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).
18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 109/14

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W domu jednorodzinnym położonym pod nr 61 przy ulicy (...) w Ł. zamieszkują S. K., jego żona B. K. (1) i ich wspólne dorosłe dzieci: A., K. i E.. W dniu 10 stycznia 2014 roku, w godzinach okołopołudniowych do pokoju , w którym przebywali wspólnie A. K. (1) i K. K. (1) wszedł ich ojciec, który rzuciwszy trzy koperty na łóżko zaczął naśmiewać się

nich obu oraz z ich matki, że kolejna sprawa przeciwko nim „poszła do Sądu”, że Prokuratura skierowała przeciwko im trojgu akt oskarżenia o znęcanie się nad nim, po czym wyszedł.

Sprawdziwszy te przesyłki A. K. (1) i K. K. (1) stwierdzili, że przesyłki o nr E 08.01.14/85, E 08.01.14/86, E 08.01.14/87 zostały dostarczone przez (...) z Prokuratury Rejonowej w Łukowie dla niego, jego matki i jego brata K. i wszystkie trzy były otwarte, rozcięte w górnej części koperty; zawierały one zawiadomienia z Prokuratury Rejonowej w Łukowie o skierowaniu wobec trojga wymienionych aktu oskarżenia o czyn z art. 207 § 1 k.k., popełniony na szkodę S. K., o czym tenże nie omieszczał jeszcze tego samego dnia poinformować w zasłyszanej przez A. K. (1) rozmowie telefonicznej swych rodziców, przekazując im treść owych pism, nie kryjąc przy tym swego zadowolenia. Obaj synowie głośno wyrazili swe niezadowolenie z powodu zachowania ojca, a słysząc to także ich siostra E. K. zwróciła mu uwagę, że nie powinien otwierać cudzych listów. O całym zdarzeniu A. K. (1) niezwłocznie poinformował telefonicznie swą matkę B., przedstawiając jej dokładniejszą relację po jej powrocie z pracy.

/ **dowód** : zeznania świadka B. K. - k.151v; zeznania świadka K. K. – k.151v-152; zeznania świadka A. K. – k.178v; protokół zatrzymania rzeczy – k. 9-11; protokół oględzin – k. 20-21; dowód rzeczowy – k.12; pokwitowanie – k. 32; materiał poglądowy – k. 42/

U S. K., który nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo, zdiagnozowano nieprawidłowe cechy osobowości. Wymieniony w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i zdolność pokierowania swym postępowaniem.

/ **dowód** : opinia sądowo-psychiatryczna – k.68-74, 133-136/

S. K. ma 52 lata, posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest technikiem - rolnikiem, aktualnie prowadzi własną działalność gospodarczą – piekarnię, z której – jak oświadczył nie uzyskuje dochodów. Jest on współwłaścicielem budynku mieszkalnego, budynku pod działalność gospodarczą, 3 ha ziemi oraz 5 samochodów (D. (...) z 2001 roku, P. (...) z 2002 roku, K. (...) z 2001 roku, M. (...) z 1999 roku i F. (...) z 2003 roku) – wartości których, podobnie jak i wartości budynków nie ustalono. Jest on żonatym ojcem trojga dorosłych dzieci i nie ma nikogo na swym utrzymaniu. Nie był dotychczas karany.

/ **dowód**: dane osobopoznawcze oskarżonego – k.31; dane o stanie majątkowym – k.29; dane o karalności – k. 30, 55, 101, 122, 161; wyjaśnienia oskarżonego – k. 150-150v/

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że o tym, że jego żona dostała pismo z Prokuratury, że „robi nad nim przemoc” wiedział, bo dostał taką wiadomość około tygodnia wcześniej zanim przyszły te 3 listy, które to później po tygodniu Prokuratura przysłała jeszcze raz dla ich trójki. Wyjaśnił też, że na drzwiach jest jedna skrzynka na korespondencję wszystkich, więc kto wyjmie z niej listy, ten kładzie je na stole. Przyznał, że w dniu zdarzenia otworzył skrzynkę i wyjął z niej 3 listy zaadresowane do B. K. (1), A. K. (1) i K. K. (1) i zaniósł je do piwnicy, a tam położył na stół. Nic więcej z tymi listami nie robił. Następnie przyszedł doń syn A. i zawołał go, aby mu pokazać że są listy z Prokuratury i są one otwarte. Po zejściu na dół stwierdził, że listy te faktycznie były otwarte, tj. rozcięte ostrym nożykiem i słysząc zarzuty ze strony syna A. odparł doń: „jak masz otwarte, to czytaj”. Zarówno żona, jak i drugi z synów K. K. (1) po powiadomieniu ich przez A. K. (1) oznajmili, że „podadzą sprawę do Prokuratury za otwarcie listów”. Ponadto oskarżony wyjaśnił, że jego zdaniem listy te otworzyć mogła jego kuzynka A. Ł. lub kolega K. B., przynajmniej równocześnie, że osoby te pojawiły się w jego domu dopiero po ujawnieniu faktu otwarcia korespondencji.

O zupełnym braku wiarygodności wyjaśnień S. K. co do faktu głównego Sąd przesądził, dając walor wiarygodności zeznaniom świadków A. K. (1), K. K. (1) i B. K. (1) oraz dowodom z dokumentów.

Zeznania świadków A. K. (1) i K. K. (1), którzy ujawnili fakt popełnienia przestępstwa – choć raczej bardziej właściwym byłoby stwierdzenie – którym fakt popełnienia przestępstwa ujawnił sam oskarżony, przynosząc im otwarte listy z Prokuratury Rejonowej w Łukowie do pokoju, w którym przebywali i rzucając na łóżko, a następnie wyśmiewając

się z całej trójki, że kolejna sprawa przeciw nim „poszła do Sądu” Sąd obdarzył w pełni walorem wiarygodności, są one spójne, logiczne, zaś podane w nich bezpośrednio po zdarzeniu szczegóły uwiarygodniają te relacje; dodatkowo w ocenie takiej utwierdza Sąd rzeczowość i spokój w trakcie ich składania na rozprawie przez obu tych świadków. Podobnie rzecz ma się z zeznaniami B. K. (1), nieobecnej podczas ujawnienia faktu otwarcia korespondencji w domu, której A. K. (1) przekazał relację na ten temat. Także i ona zeznawała w sposób spójny, logiczny, czyniąc to na rozprawie spokojnie i rzeczowo. Fakt, że pomiędzy stronami istnieje od lat konflikt rodzinny nie może sam przez się dyskredytować tych zeznań, bowiem taki sposób rozumowania prowadziłyby do swoistego logicznego zapętlenia się i konieczności uznawania relacji każdej ze skonfliktowanych stron za niewiarygodną. Wszystkie te zeznania Sąd uznał więc za szczere, prawdziwe i wiarygodne, mając na względzie zarówno ich treść, jak i sposób składania na rozprawie.

Mając na uwadze wielokrotnie podnoszony – zarówno w nauce procesu karnego, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego – nakaz zachowania szczególnej ostrożności w ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, jako środka dowodowego pochodzącego od osoby najżywiej zainteresowanej rozstrzygnięciem dlań korzystnym oraz ocenę pozostałych dowodów w sprawie przeprowadzonych Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego S. K. wyłącznie za linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej, nie znajdującą umocowania w pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodach.

Opisane powyżej dowody pochodzące od osobowych źródeł stały się w głównej mierze podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych wraz ze wspomnianą już opinią zespołu biegłych lekarzy psychiatrów oraz psychologa w zakresie poczytalności oskarżonego *in tempore criminis*. W ocenie Sądu biegli ci, opiniujący na bazie specjalistycznej, fachowej wiedzy i doświadczenia zawodowego, po przeprowadzeniu ambulatoryjnych badań, dokonali prawidłowej oceny i przedstawili prawidłowe wnioski, a treść tychże opinii – zarówno podstawowej, jak i później wydanej opinii uzupełniającej - nie budziła wątpliwości, czyniąc je dowodami jasnymi i zupełnymi, nie wymagającym uzupełnienia i jako taką spełniającym wymogi art. 200 § 2 k.p.k. Opinie te nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

S. K. został oskarżony o popełnienie występku z art. 267 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i Sąd przypisał oskarżonemu czyn w postaci zarzuconej w akcie oskarżenia. Przepięstwo tak zakwalifikowane popełnia m.in. ten, kto bez uprawnienia uzyskuje dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej, otwierając zamknięte pismo (...).

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw materialnych, dla dokonania których niezbędne nastąpienie skutku – konkretnie: w postaci uzyskania informacji nieprzeznaczonej dla sprawy. Przez pojęcie uzyskania należy rozumieć nie tylko wejście we władanie nośnika, na którym zapisano informacje (kartki papieru, taśmy magnetofonowej, taśmy filmowej, dyskietki komputerowej), ale także skopiowanie zapisu informacji (przez przepisanie, wykonanie kserokopii lub fotokopii, skopiowanie zapisu na nośniku komputerowym) czy też zapoznanie się z informacją w sposób umożliwiający jej zrozumienie.

Występek z art. 267 § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, zaś znamiona określające czynność sprawczą zostały jednoznacznie wskazane w samej treści przepisu.

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat dwu.

Art. 12 k.k. stanowi, że dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że oskarżony 10 stycznia 2014 roku w Ł. województwa (...) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odcinkach

czasu bez uprawnienia uzyskał informacje dla niego nie przeznaczone otwierając zamknięte pisma z Prokuratury Rejonowej w Łukowie o nr E 08.01.14/85, E 08.01.14/86, E 08.01.14/87, adresowane do jego synów A. K. (1) i K. K. (1) oraz jego żony B. K. (1), wyczerpując tym samym swym czynem znamiona czynu zabronionego z art. 267 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego w świetle przeprowadzonych i omówionych powyżej dowodów nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodnie z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę.

Sąd na podstawie art. 267 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. wymierzył S. K. za popełnione przestępstwo karę 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 40 złotych.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że naruszenie tajemnicy korespondencji, stanowiącej jedną z konstytucyjnych gwarancji ochrony prywatności i tajemnicy komunikowania się, zawartych w przepisach art. 49 i 51 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jest przestępstwem i to o znacznym stopniu szkodliwości społecznej. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest ochrona prywatności i tajemnicy komunikowania się, określane też zbiorczo mianem ochrony informacji.

Określając wysokość stawki dziennej na 40 zł, uwzględniono przede wszystkim to, że oskarżony jest przedsiębiorcą prowadzącym piekarnię i ma dość znaczny majątek, zarówno w postaci ruchomości, jak i nieruchomości i w ocenie Sądu takie jego możliwości finansowe przemawiały za tym, iż będzie on w stanie uiścić grzywnę orzeczoną w takiej wysokości.

W ocenie Sądu tak orzeczona kara osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, a równocześnie spełni cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa dając wyraźny przekaz dla potencjalnych sprawców, że zachowania takie spotykają się ze stanowczą reakcją i są karane.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 2320,55 złotych, na którą to składają się poniesione przez organa procesowe wydatki, związane z prowadzeniem niniejszego postępowania, w zdecydowanej większości za opinie biegłych, zryczałtowane koszty doręczeń zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w sądowym, koszty obrony sprawowanej z urzędu, poniesione tymczasowo przez Skarb państwa i koszty karty karnej, a także stanowiąca 10 % orzeczonej kary grzywny opłata sądowa w wysokości 400 zł.